

Arrest

nr. 157 171 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. NIMAL en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 14 september 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal trekt de beslissing in op 31 januari 2011. Op

8 juni 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 13 januari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 7 maart 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een immatriculatieattest.

Op 15 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 juli 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.01.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

A. H., M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Somalië
geboren te Mogadishu op (...)1976
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 10.07.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat "dit medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D.v. United Kingdom)."

"Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 15 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 juli 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van VTK, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A. H., M. geboren te Mogadishu op (...)1976, nationaliteit Somalië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

Op 12 augustus 2013 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 29 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 142 363 van 31 maart 2015 het beroep verwerpt.

Op 9 december 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 31 januari 2014 dient verzoeker een aanvraag gezinshereniging in, als descendent van een Belg. Op 28 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 142 364 van 31 maart 2015 het beroep verwerpt.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

« En se basant sur l'avis du médecin-fonctionnaire, la partie adverse estime que le requérant n' a plus besoin de traitement et qu'il ne souffre donc pas d'une maladie suffisamment grave pour être pris en considération pour obtenir un titre de séjour sur base de l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980.

Ce faisant, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et ne motive pas suffisamment et adéquatement la décision querellée.

En effet, le requérant a été examiné par le médecin-conseil de la Fédération des Mutualités Socialistes du Brabant lequel a reconnu que le requérant était atteint d'une maladie lourde nécessitant un traitement lourd (pièce n°3).

Le médecin du requérant, le Docteur C., constate en outre une incapacité de travailler et de voyager dans le chef du requérant compte tenu de la gravité de sa maladie, (pièces n°4 et 5)

Le médecin-conseil de la partie adverse ne pouvait donc se contenter d' estimer que le requérant ne nécessitait plus un traitement pour rejeter la demande du requérant.

En effet, le médecin-conseil reconnaît que le requérant a été victime d' une thrombose au cerveau et qu'une paralysie de son côté gauche s'en est suivi.

Il ne pouvait donc ignorer que le requérant nécessitait un traitement continu en kinésithérapie.

En vertu de son devoir de soin et de minutie, il aurait dû interroger le requérant sur le suivi de ce traitement qu'il ne pouvait ignorer être toujours en cours.

Le manquement à ces devoirs a entraîné la commission d'une erreur manifeste d'appréciation dans son chef.

Il y a lieu de noter que cette erreur manifeste d'appréciation a pour conséquence une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Partant, il ressort des considérations qui précèdent que le moyen est fondé en chacune de ses branches. »

2.2 Verzoeker meent dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout omdat hij heeft aangetoond te lijden aan een ernstige ziekte die een zware behandeling vereist. De behandelende arts schrijft onder meer de arbeidsongeschiktheid en een reisverbod voor. Verzoeker verwijst naar stuk 3 (attest van de mutualiteit van 26 juni 2013), stuk 4 (medisch attest van Dr. C. van 31 juli 2013) en stuk 5 (medisch attest van Dr. C. van 7 juni 2013). De arts-adviseur erkent dat verzoeker slachtoffer was van een hersentrombose waardoor zijn linkerkant verlamd is. Hij kon bijgevolg de noodzakelijke verdere behandeling in de vorm van kinesithérapie niet ontkennen. De arts-adviseur diende verzoeker te horen over de verder te volgen behandelingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

(...)”

De bestreden beslissing is gebaseerd op het advies van de arts-adviseur van 10 juli 2013 waar hij motiveert: “Uit het verslag van de arts-attaché van 10.07.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat “dit medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, Nv. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D.v. United Kingdom).”

De arts-adviseur stelt in zijn advies het volgende:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 17.01.2011.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

-29/10/2009, dokter G., revalidatiearts, betrokkene heeft een rechter hersenen trombose gehad met een linker hemiplage als gevolg. Er volgde een revalidatie in het Brugmann-ziekenhuis.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 36-jarige man een rechter hersenen trombose heeft gehad met een linker hemiplage als gevolg. Er volgde een revalidatie in het Brugmann-ziekenhuis.

Huidig is er geen specifieke behandeling meer, zodat zijn toestand ook geen enkel gevaar meer inhoudt voor zijn leven, of een risico op een onmenselijke behandeling of op een fysieke of psychische aantasting.

(...)”

Uit het medisch advies, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier lagen ter staving van huidige aanvraag van 13 januari 2011 de volgende documenten voor: een medisch attest van Dr. G. van 3 februari 2010, twee hospitalisatie-attesten van 3 februari 2010, een rapport betreffende Somalië van 13 november 2009, een medisch attest van Dr. G. van 3 februari 2010 en het begeleidend schrijven van de advocaat van verzoeker. Waar verzoeker verwijst naar stuk 3: een attest van de Mutualiteit van 26 juni 2013, stuk 4: een medisch attest van Dr. C. van 7 juni 2013 en stuk 5: een medisch attest van Dr. C. van 31 juli 2013, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat deze stukken zijn voorgelegd naar aanleiding van de medische verblijfsaanvraag van 13 januari 2011. In het voorgelegde medisch attest van 29 oktober 2009, noch het in schrijven van 8 januari 2010 en van 13 januari 2011 kan er worden gelezen dat verzoeker een noodzakelijke behandeling in kinesithérapie krijgt. Verzoeker kan de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris bijgevolg bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze behandeling, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verweerder er kennis van had ten tijde van de bestreden beslissing. Een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat de *in casu* eerste bestreden beslissing een weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen betreft en dat het in dit geval aan de aanvrager toekomt om zijn verblijfsaanvraag te staven aan de hand van alle vereiste en volgens hem nuttige en dienstige gegevens. Verzoeker toont, zoals hoger uiteengezet, niet aan dat de ambtenaar-geneesheer of verweerder hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing had moeten horen over de behandelingen die verzoeker ondergaat. De Raad wijst tevens op artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet die voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek of een bijkomend advies een onderbouwd advies kan geven. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij onafhankelijk optreedt. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken over het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde risico. Nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker verweerder in kennis had gesteld van de behandeling, met name kinesithérapie, is het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om verzoeker verder niet te ‘ondervragen’ aangaande deze behandeling.

Waar verzoeker meent dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden ten gevolge van de manifeste appreciatiefout, merkt de Raad aldus op dat geen manifeste appreciatiefout wordt aangetoond nu verweerder geen kennis had van voornoemde stukken en bijgevolg van de door hem beweerde noodzakelijke kinebehandeling.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN